

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **BIGGEST store, k.s.**, IČO: 27066550
sídlem Muchova 240/6, Praha 6,

zastoupeného Mgr. Filipem Toulem, advokátem,
sídlem Lannova třída 16/13, České Budějovice

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2016, čj. 14608/ENV/16, 195/520/16

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 7. 4. 2016, čj. 14608/ENV/16, 195/520/16, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Filipa Toula, advokáta.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení a vymezení sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále též „**žalovaný**“) ze dne 7. 4. 2016, čj. 14608/ENV/16, 195/520/16 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl jako nepřipustné odvolání podané proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Plzeň (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 2. 2. 2016, čj. ČIŽP/43/OOH/SR01/0603175.060/16/ZFJ (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 950 000 Kč podle ustanovení § 66 odst. 4 písm. b) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, v rozhodném znění (dále jen „**zákon o odpadech**“), a to za porušení (i) § 12 odst. 2 zákona o odpadech a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech (nakládání s odpady v zařízení, kde to nebylo povoleno), a (ii) § 16 odst. 1 písm. g) zákona o odpadech a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 66 odst. 3 písm. a) zákona o odpadech (nevedení průběžné evidence o odpadech a způsobech nakládání s nimi v rozsahu stanoveném zákonem o odpadech a jeho prováděcím předpisem), a dále žalobci uložil povinnost k náhradě nákladů řízení v paušální výši 1 000 Kč podle § 79 odst. 2 a 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“).
3. Žalobce nesouhlasil s postupem žalovaného, který odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítl pro nepřipustnost s tím, že je podala osoba od žalobce odlišná, jež nebyla účastníkem řízení, a označil postup žalovaného v projednávané věci za nezákonný.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejprve stručně shrnul závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí, jímž byl žalobce postihnut za to, že v roce 2005 v průběhu demoličních prací prováděných na staveništi velkoobchodní Lidl v Klatovech nakládal se stavebními a demoličními odpady v rozporu se zákonem o odpadech a o způsobech nakládání s těmito odpady nevedl průběžnou evidenci tak, jak ji vyžaduje zákon o odpadech. Žalovaný dále podotkl, že Napadené rozhodnutí bylo řádně žalobci doručeno dne 2. 2. 2016 včetně náležitého poučení o jeho právu podat odvolání, přesto odvolání proti Napadenému rozhodnutí podala společnost ROBSTAV stavby k.s., čili osoba, která nebyla účastníkem předchozího řízení (tím byl žalobce, dříve vystupující pod obchodní firmou ROBSTAV k.s.). V dalších částech odůvodnění se tak žalovaný nezabýval věcnými odvolacími námitkami, které podle jeho přesvědčení vznesla osoba, jež nebyla oprávněna ve smyslu § 81 odst. 1 správního řádu odvolání podat.
5. Žalovaný na základě výše uvedeného v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uzavřel, že žalobce jako účastník řízení nevyužil svého práva podat proti Prvostupňovému rozhodnutí odvolání, tudíž Prvostupňové rozhodnutí nabylo dnem 18. 2. 2016 právní moci.

III. Žaloba

6. Žalobce v podané žalobě nejprve stručně rekapituloval průběh správního řízení a shrnul závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí i v Napadeném rozhodnutí. V této souvislosti žalobce v úvodu části II. žaloby poukázal na skutečnost, že správní řízení bylo ze strany správního orgánu prvního stupně zahájeno již v roce 2005, přičemž dne 28. 12. 2006 bylo po odvolání žalobce vydáno rozhodnutí žalovaného v projednávané věci, kterým žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalobci uložil uhradit pokutu 1 000 000 Kč za porušení povinností podle § 12 odst. 2 zákona o odpadech a

pokutu ve výši 100 000 Kč za porušení povinností podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o odpadech. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze, který svým rozsudkem ze dne 25. 2. 2010, čj. 9 Ca 79/2007 - 51 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Situace se dle žalobce opakovala po vydání dalšího rozhodnutí žalovaného, které bylo opětovně zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2014, sp. zn. 8 A 160/2010.

7. Žalobce v podané žalobě dále popsal okolnosti související s mylným označením osoby podatele odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, kdy právní zástupce žalobce pochybil tím, že namísto žalobce nesprávně označil jako odvolatele společnost ROBSTAV stavby k.s. (advokátní kancelář Neubauer & Partner s.r.o. zastupovala v různých správních řízeních před správním orgánem prvního stupně, jakož i před žalovaným, jak žalobce, tak společnost ROBSTAV stavby k.s.). Žalobce dále potvrdil, že žalovaný řádně doručil Prvostupňové rozhodnutí žalobci, a to právě prostřednictvím právního zástupce žalobce, který však nebyl současně právním zástupcem společnosti ROBSTAV stavby k.s. Žalobce namítl, že JUDr. Petr Neubauer podal odvolání výhradně jako právní zástupce žalobce, nikoliv jako právní zástupce společnosti ROBSTAV stavby k.s., k čemuž zdůraznil, že společnost ROBSTAV stavby k.s. ani neudělila v projednávané věci shora uvedenému právnímu zástupci žalobce plnou moc, a taková plná moc ani nebyla součástí správního spisu. Žalovaný si pak takovou plnou moc svědčící o právním zastoupení společnosti ROBSTAV stavby k.s. podle žalobce od právního zástupce ani nevyžádal.
8. Žalobce namítal, že každé právní jednání je nutno posuzovat dle jeho obsahu, a to i přes chybné označení podatele odvolání na první straně učiněného podání. Odvolání bylo dle žalobce ve svém textu jednoznačně vztaženo k projednávané věci a směřováno ke spisové značce Prvostupňového rozhodnutí, tedy k řízení vedenému toliko se žalobcem. Žalobce v tomto směru citoval pasáž z textu na str. 2 podaného odvolání, jejíž obsah dle jeho přesvědčení přisvědčuje závěru, že odvolání bylo podáno žalobcem, a nikoliv jinou osobou: **„Účastník řízení obdržel prostřednictvím svého právního zástupce dne 02.02.2016 rozhodnutí č.j. ČIŽP/43/OOH/SR01/060175.060/16/ZFL, ze dne 02.02.2016, kterým mu byla podle ust. § 66, odst. 4, písm. b) zákona za porušení povinnosti stanovené v ust. § 12, odst. 2 zákona uložena pokuta ve výši 950.000,- Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč z důvodu, že měl dle tohoto rozhodnutí účastník řízení v průběhu demoličních činností prováděných na staveništi velkoobchodu LIDL v Klatovech a vyplývající ze smlouvy o dílo č. 268/01/05/SUP nakládat se stavebními a demoličními odpady - skupina 17 vyhl. č. 381/2001 Sb., zařízeních, ve kterých nakládání s těmito odpady nebylo povoleno, přičemž účastník řízení měl tyto odpady odstraňovat, resp. využívat na místě, které nebylo příslušným správním orgánem určeno jako zařízení k odstraňování nebo využívání odpadů a účastník měl s odpady stavební sutí nakládat v rozporu se zákonem na pozemku koupaliště v Měčíně, parc. č. 3014/2 v k.ú. Měčín (3000 m³ odpadu) a na pozemku staveniště LIDL (4000 m³ odpadu) st. p. č. 327/2, 327/3, 327/4, 327/16, 327/27, 327/29 a pozemku parc. č. 374/5, 3998, 4110 v k.ú. Klatovy a dále měl porušit povinnosti stanovené v ustanovení § 16, odst. 1 písm. g) zákona tím, že v roce 2005 v průběhu demoličních činností prováděných na staveništi velkoobchodu LIDL v Klatovech nevedl průběžnou evidenci o odpadech a způsob jejich nakládání s nimi (dále jen jako „rozhodnutí“)..... Účastník řízení tímto podává proti rozhodnutí toto o d v o l á n í, kterým napadá rozhodnutí v celém rozsahu zejména z následujících důvodů“** (pozn. zvýraznění doplněno žalobcem).

9. Podle žalobce bylo z obsahu odvolání zřejmé, že právní zástupce činí právní jednání, tedy podává odvolání, v zastoupení žalobce, kterého zastupuje na základě plné moci, která je součástí správního spisu. Se zřetelem k tomu, že z odvolání vyplývalo, že účastník řízení obdržel prostřednictvím svého právního zástupce dne 2. 2. 2016 Prvostupňové rozhodnutí, proti kterému ten samý účastník řízení podává odvolání, kterým toto rozhodnutí napadá v celém rozsahu, bylo dle žalobce zřejmé, že dle obsahu bylo odvolání podáno v zastoupení žalobce, tedy společnosti ROBSTAV, k.s. To plyne podle žalobce rovněž z § 34 správního řádu. Právní jednání právního zástupce žalobce je tak dle žalobce právním jednáním žalobce jako zastoupeného. Plná moc žalobce ve prospěch jeho právního zástupce byla přitom podle žalobce jedinou plnou mocí obsaženou ve správním spisu ohledně projednávané věci. Jediným zastoupeným v projednávané věci a tím, kdo odvolání podal, byl jen a pouze žalobce. Žalobce doplnil, že *„pokud bychom si odmysleli onu první stranu, na které je chybně označen účastník řízení, je dle přesvědčení žalobce použitelné toto odvolání od str. 2 do str. 8, kdy i bez obsahu první strany tohoto odvolání, kdy toto odvolání i bez obsahu strany 1 tohoto odvolání zcela jednoznačně naplňuje povinný obsah podání, tak jak je stanoven v § 37 a 82 správního řádu. Vzhledem k tomu, že právní jednání bylo adresováno z datové schránky právního zástupce žalobce, je tedy zcela zřejmé, že toto právní jednání učinil v zastoupení žalobce jeho právní zástupce a je v něm uvedeno, jaké rozhodnutí je napadáno, z jakých důvodů, kdo jej činí (žalobce prostřednictvím svého právního zástupce na základě plné moci, která je správnímu orgánu známa a je založena ve správním spisu) a v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy a nesprávnost rozhodnutí, včetně označení napadeného rozhodnutí, jedná se o odvolání podané žalobcem“*. Žalobce k tomu na jiném místě žaloby uvedl, že odvolání bylo činěno právním zástupcem v zastoupení žalobce a práva a povinnosti z úkonů právního zástupce vznikala tedy přímo žalobci jako zastoupenému, nikoliv jiné osobě, která pro toto správní řízení žádné zastoupení prostřednictvím právního zástupce neměla. V rozporu s tímto závěrem byla dle žalobce partie textu uvedená na str. 4 Napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný uvedl, že *„(Napadené rozhodnutí) obdrží do datové schránky zplnomocněný zástupce společnosti ROBSTAV stavby k.s. jakož i zplnomocněný zástupce účastníka řízení“* s následným uvedením identifikačních údajů a sídla právního zástupce žalobce. Žalobce se v této souvislosti pro neexistující zmocnění ohradil proti duplicitnímu označení svého právního zástupce současně jako právního zástupce společnosti ROBSTAV stavby k.s. v téže věci.
10. Žalobce na podporu své žalobní námitky vztahující se k zastupování žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 1888/98 s tím, že podle žalobce muselo být žalovanému i správnímu orgánu prvního stupně zcela zřejmé, jakého účastníka řízení právní zástupce zastupoval, když měli jednak k dispozici již po dobu delší 10 let jeho plnou moc, a jednak komunikovali v projednávané věci výlučně právě s tímto právním zástupcem žalobce. Pochybnost tak mohl mít žalovaný jen v situaci, když by právní zástupce žalobce ve věci prováděl první úkon a správní orgány by přitom nedisponovaly plnou mocí tohoto právního zástupce žalobce.
11. Žalobce rovněž poukazoval na nález Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 475/13, kde se Ústavní soud zabýval přílišným formalismem ve vztahu k označení účastníků řízení s tím, že svévolné odmítnutí přístupu k soudu spočívá též v restriktivním či „přepjatě formalistickém“ výkladu procesních pravidel, a to v případě, kdy soud zastaví řízení z důvodu neodstranitelného nedostatku podmínky řízení spočívajícího v nezpůsobilosti žalobce být účastníkem řízení, za situace, kdy soud neučinil žádná opatření směřující k odstranění nedostatků či pochybností v identifikaci žalobce. Dle přesvědčení žalobce lze

tento náleží Ústavního soudu vztáhnout i na předmětnou věc, kdy žalovanému i správnímu orgánu prvního stupně bylo zcela zřejmé, že právní jednání (odvolání) je činěno žalobcem prostřednictvím jeho právního zástupce, když tento fakt vyplýval již ze samotného obsahu odvolání.

12. Žalobce rovněž argumentoval závěry vyslovenými v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 52/2014 - 31, s tím, že žalovaný měl postupovat podle obsahu právního jednání účastníka řízení a měl-li žalovaný nějaké nejasnosti, byl povinen účastníka řízení vyzvat, aby nedostatky svého podání odstranil, k čemuž mu měl poskytnout dostatečnou lhůtu.
13. Žalobce v této souvislosti s odkazem na § 37 a § 82 správního řádu namítal, že správní orgán prvního stupně i žalovaný měli v případě, že odvolání nemělo předepsané náležitosti nebo trpělo jinými vadami, pomoci žalobci jako podateli nedostatky odstranit nebo jej vyzvat k jejich odstranění a k tomu mu měly poskytnout přiměřenou lhůtu. Správní orgány tak však podle žalobce neučinily.
14. Žalobce konečně namítal nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů s tím, že se žalovaný v důsledku nezákonného procesního postupu nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Žalovaný se dle názoru žalobce nevypořádal s námitkou, že správní orgán prvního stupně nepostupoval v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, námitkou ohledně promlčení správního deliktu, námitkou neprovedení důkazů navržených žalobcem, námitkou nicotnosti zahájení správního řízení ani s námitkou týkající se výše sankce.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 30. 5. 2016 předeslal, že žalobcem podaná žaloba proti Napadenému rozhodnutí není přípustná, protože žalobce nevyčerpal před jejím podáním v řízení před správním orgánem zákonem předvídané a přípustné řádné opravné prostředky. Konkrétně žalobce podle tvrzení žalovaného nepodal odvolání, tudíž o něm žalovaný ani nemohl rozhodovat. Prvostupňové rozhodnutí tak bylo napadeno pouze odvoláním společnosti ROBSTAV stavby k.s., která však nebyla účastníkem řízení, a proto žalovaný takové odvolání zamítl pro nepřípustnost. Z téhož důvodu tedy žalovaný navrhl, aby soud žalobu žalobce odmítl.
16. Žalobní námitky žalobce považoval žalovaný za nedůvodné, neboť z podaného odvolání proti Napadenému rozhodnutí neměl pochyb o tom, že odvolání nepodal žalobce, nýbrž společnost ROBSTAV stavby k.s. K tomu žalovaný uvedl, že osoba odvolatele byla jednoznačně identifikována nejen žalobci podobným názvem zapsaným v obchodním rejstříku, ale hlavně od žalobce odlišným sídlem, odlišným identifikačním číslem, jinou vlastnickou strukturou a jiným statutárním orgánem, nežli má žalobce. Pokud by v identifikaci odvolatele dle žalovaného došlo například ke kombinaci názvu žalobce a sídla či identifikačního čísla společnosti ROBSTAV stavby k.s., pak by žalovaný takové pochybnosti o totožnosti odvolatele měl a postupoval by podle § 37 správního řádu. Vzhledem k tomu, že k takové situaci však v projednávaném případě nedošlo, neměl žalovaný žádné pochybnosti o identitě odvolatele. Relevantní ve vztahu k pochybnostem žalovaného přitom nemohla být ani skutečnost, že jak žalobce, tak společnost ROBSTAV stavby k.s. dlouhodobě zastupuje táž advokátní kancelář.

17. Žalovaný dále vyložil, že v projednávaném případě nebyla dána aktivní legitimace společnosti ROBSTAV stavby k.s., pročez nemohl provést odvolací řízení a tuto vadu řízení nemohl žalovaný odstraňovat postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu, neboť se nejednalo o vadu podání, nýbrž o podmínku samotného řízení.
18. Žalovaný sice připustil, že odvolání (za společnost ROBSTAV stavby k.s.) nebylo podáno „*aktivně nikoli legitimovanou osobou v důsledku pochybení zástupce žalobce*“, nicméně popřel, že by taková okolnost měla žalovaného vést k následnému vyjasňování otázky osoby odvolatele postupem k odstraňování vad podání. Žalovaný uvedl, že nemůže v každém jednotlivém případě předpokládat omyl na straně subjektu aktivně legitimovaného a domnělé vady podání pak odstraňovat. Žalovaný měl za to, že by v takovém případě porušil § 7 odst. 1 správního řádu, čili svou povinnost dbát na rovné postavení dotčených osob při uplatňování jejich procesních práv a při vyžadování plnění jejich procesních povinností rovnou měrou. Podle názoru žalovaného by navíc takové ověřování vedlo k paralýze správního řízení.
19. Žalovaný rovněž konstatoval, že v případě aplikace postupu správního orgánu podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, jak jej namítal žalobce, by nadto docházelo k obcházení § 83 odst. 1 správního řádu, protože „*případnou opravou osoby podatele*“ by došlo „*ke zpětnému přiznání splnění stanovené (odvolací) lhůty, ačkoli tato (aktivně legitimovaná osoba) v dané lhůtě podání neučinila*“.
20. Žalovaný své vyjádření k žalobě žalobce uzavřel konstatováním, že se k věcným odvolacím námitkám žalobce nebude vyjadřovat, protože ty směřovaly proti Prvostupňovému rozhodnutí, přičemž žalovaný rozhodl Napadeným rozhodnutím o zamítnutí odvolání společnosti ROBSTAV stavby k.s. jako nepřípustného z procesních důvodů, tudíž se ani těmito námitkami v Napadeném rozhodnutí zabývat nemohl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal Napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (resp. soud jejich souhlas v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumoval).
22. Podstatou sporu mezi účastníky je posouzení otázky, zda mohl žalovaný na skutkovém půdorysu posuzované věci rozhodnout podle § 92 odst. 1 správního řádu o zamítnutí odvolání podaného proti Prvostupňovému rozhodnutí pro nepřípustnost, vycházejí přitom ze závěru, že odvolání bylo podáno osobou odlišnou od účastníka řízení, v němž bylo Prvostupňové rozhodnutí vydáno. Zatímco žalobce byl přesvědčen, že z obsahu odvolání bylo zřejmé, že je činěno

v zastoupení žalobce v jeho věci, resp. že v případě pochybností byl žalovaný povinen postupovat v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu a měl žalobci pomoci nedostatky odstranit nebo ho vyzvat k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu, žalovaný trval na tom, že v dané věci nebylo pochyb o tom, že odvolání podané od účastníka řízení odlišnou osobou muselo být bez dalšího podle § 92 odst. 1 správního řádu pro nepřípustnost zamítnuto.

23. Soud připomíná, že podle § 81 odst. 1 správního řádu platí, že *„účastník může proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak.“*
24. Z § 83 odst. 1 správního řádu se podává, že *„odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Odvolání lze podat teprve poté, co bylo rozhodnutí vydáno. Bylo-li odvolání podáno před oznámením rozhodnutí odvolateli, platí, že bylo podáno v první den odvolací lhůty“.*
25. Podle § 92 odst. 1 správního řádu pak platí, že *„opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.“*
26. Správní soudy ustáleně judikují, že v řízení podle § 92 odst. 1 správního řádu správní orgán nezkoumá důvodnost uplatněných žalobních námitek, zkoumá pouze otázku včasnosti a přípustnosti odvolání; odvolání nezamítá z věcných důvodů. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřipustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit. Proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřipustného odvolání současně potvrzováno. K tomu soud odkazuje na relevantní doktrinální závěry, např. *Jemelka, Pondělíčková, Bohadlo*, Správní řád, komentář, 4. vydání, Praha: C. H. Beck, 2013, str. 447 a násl., či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2011, čj. 5 As 18/2011 - 81, ze dne 17. 7. 2014, čj. 10 As 61/2014 - 34, či ze dne 26. 1. 2017, čj. 7 As 292/2016 - 29). Z citované rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru rovněž vyplývá, že zamítnutí opožděného či nepřipustného odvolání nemá vliv na právní moc napadeného rozhodnutí, na rozdíl od zamítnutí odvolání po věcném přezkumu (§ 90 odst. 5 správního řádu). To je dáno již tím, že zatímco posléze uvedené rozhodnutí tvoří s přezkoumávaným rozhodnutím jeden celek, rozhodnutí o opožděném nebo nepřipustném odvolání s napadeným rozhodnutím jeden celek netvoří.
27. Uvedené závěry pak zprostředkovaně ovlivňují rovněž rozsah soudního přezkumu rozhodnutí, jímž bylo odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto pro nepřipustnost. Je zřejmé, že v takovém případě správní soud na půdorysu uplatněných žalobních námitek přezkoumá, zda správní orgán v konkrétní věci správně uvážil o nedostatku procesních podmínek k meritornímu posouzení podaného odvolání.
28. V tomto směru soud k žalobní námitce poukazující na nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů spočívající ve věcném nevypořádání žalobcem konkrétně označených odvolacích námitek podotýká, že žalovaný se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí v souladu s výše uvedeným logicky omezil toliko na podání důvodů svého rozhodnutí, kterým podle § 92 odst. 1 správního rozhodl o zamítnutí odvolání pro nepřipustnost. Bylo by nepřiměřené po žalovaném požadovat, aby v Napadeném rozhodnutí procesní povahy vypořádal, a to s uváděním důvodů svého rozhodnutí, odvolací námitky uplatněné podatelem odvolání zamítaného pro nepřipustnost. V tomto směru se tedy soud nemohl ztotožnit s námitkou, že Napadené rozhodnutí nebylo přezkoumatelně odůvodněno, neboť jeho odůvodnění zcela

kořesponduje s výřokovou částí Napadeného rozhodnutí a od ní se také odvíjí. Omezil-li se tedy žalovaný ve výřoku Napadeného rozhodnutí na zamítnutí žaloby pro nepřípustnost z důvodu osoby odvolatele, nelze žalovanému legitimně vytýkat, že se s odvolacími námitkami vznesenými v takovém dle jeho přesvědčení nepřípustném odvolání nevypořádal.

29. Je přitom zjevné, že případný závazný právní názor soudu o nezákonnosti postupu žalovaného ve věci úvahy o nedostatku procesních podmínek k meritornímu posouzení podaného odvolání, jenž by vedl ke zrušení Napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, by zprostředkovaně vyústil v povinnost žalovaného se v novém rozhodnutí o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí s podanými odvolacími námitkami věcně vypořádat. Naopak platí, že pokud závěr žalovaného o nepřípustnosti podaného odvolání v soudním přezkumu obřojí, zůstanou odvolací námitky v souladu s výše uvedenými východisky nevypořádaný.
30. Soud proto ve světle výše vyložených závěrů přistoupil na půdorys uplatněných žalobních námitek k posouzení zákonnosti závěru žalovaného o nedostatku procesních podmínek k meritornímu projednání podaného odvolání.
31. Jak bylo uvedeno výše, jádrem žalobní argumentace jsou námitky, že z obsahu odvolání bylo zřejmé, že je činěno v zastoupení žalobce v jeho věci, resp. že v případě pochybností byl žalovaný povinen postupovat v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu a měl žalobci pomoci nedostatky odstranit nebo ho vyzvat k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu.
32. Podle § 33 odst. 1 správního řádu platí, že účastník si může zvolit zmocněnce, přičemž zmocnění k zastupování se prokazuje písemnou plnou mocí, případně lze plnou moc udělit i ústně do protokolu.
33. Z § 34 odst. 1 správního řádu vyplývá, že *„(z)ástupce podle § ... 33 v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému.“*
34. V § 37 odst. 1 správního řádu se stanoví: *„Podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.“*
35. Podle § 37 odst. 2 správního řádu platí, že *„z podání musí být patrno, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. ... Právnícká osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.“*
36. Podle § 37 odst. 3 správního řádu pak platí, že *„nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.“*
37. V § 82 odst. 2 správního řádu se uvádí: *„Odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.“*
38. Judikatura správních soudů se v minulosti opakovaně přihlásila k zásadě priority zkoumání skutečného obsahu procesního podání. Správní soudy v tomto směru ustáleně judikují, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

smyslem ustanovení § 37 odst. 1 správního řádu je přinutit správní orgány k tomu, aby podání účastníků nehodnotily jen podle formálních kritérií nebo formálního označení, ale aby zkoumaly skutečný obsah podání, tj. co účastník řízení požaduje (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, čj. 4 As 141/2013 - 28, či ze dne 22. 2. 2017, čj. 6 Ads 204/2016 - 38).

39. Nejvyšší správní soud v žalobcem připomínaném rozsudku ze dne 24. 7. 2014, čj. 4 As 52/2014 - 31, uzavřel, že „nepřehlédl, že v záhlaví většiny podání učiněných žalobcem v projednávané věci byla za jménem a příjmením žalobce uvedena společnost NETIUM s. r. o. a že na obálkách používaných žalobcem je rovněž uvedena tato společnost. Toto označení mohlo být vnímáno jako zavádějící, zvláště když žalobce v této společnosti působil na pozici jejího jednatele. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že správní orgán prvního stupně některá podání učiněná v téže podobě pokládal za podání učiněná žalobcem jako fyzickou osobou a nevyhodnotil je tudíž tak, že by byla podána společností NETIUM s. r. o. prostřednictvím jejího jednatele – žalobce, když odpovědi na ně zasílal přímo žalobci.“ Následně Nejvyšší správní soud takto zjištěný skutkový stav právně zhodnotil tak, že „(i) kdyby ... odhlédl od výše uvedeného, je nutné zdůraznit, že stěžejní je obsah podání, a nikoli jeho formální označení; pokud tedy na jednotlivých podání uvedl žalobce své jméno, konkretizoval předmět řízení týkající se jím spáchaného přestupku coby fyzické osoby a uvedl nadto příslušnou spisovou značku, kterou mohl znát jen on jako obviněný pachatel přestupku a účastník řízení, se kterým správní orgán jednal, nelze z ryze formálních důvodů dovozovat, že podání nebylo učiněno žalobcem jako fyzickou osobou a tudíž účastníkem řízení, ale právnickou osobou, které byl žalobce jednatelem. Z obsahu správního spisu totiž bez jakýchkoli pochyb vyplývá, že žalobce na předchozí písemnosti správního orgánu, kterému byly doručeny, těmito příписy reagoval; je proto zjevné, že tak činil v návaznosti na ně sám za svou osobu a nikoli v pozici jednatele právnické osoby.“
40. V tomto směru lze považovat za případný rovněž odkaz žalobce na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2000, sp. zn. 20 Cdo 1888/98, jež je toliko pověstnou špičkou ledovce bohaté judikatorní praxe ve vztahu k zásadě bezformálnosti procesních úkonů, která prolíná celým právním řádem. Není tedy jenom vývěrem správního práva procesního, ale rovněž regulace občanského soudního řízení, a to prostřednictvím § 41 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, které stanoví že „(k)aždý úkon posuzuje soud podle obsahu, i když je úkon nesprávně označen“. Nejvyšší soud tak ve svém rozsudku ze dne 4. 9. 2013, sp. zn. 23 Cdo 2002/2013, k citovanému ustanovení konstatoval, že „(z)e zásady bezformálnosti procesních úkonů vyplývá, že je soud posuzuje podle jejich obsahu. Pro posouzení procesních úkonů proto není významné, jak je účastník označil nebo že vůbec nebyly označeny, a ani to, jaký obsah jim účastník přisuzuje. Soud vždy uváží obsah (smysl) projevu vůle účastníka a uzavře, o jaký úkon se z tohoto hlediska jedná. Posouzení procesního úkonu podle obsahu soudu neumožňuje, aby určitému a srozumitelnému úkonu přikládal jiný než účastníkem sledovaný smysl a aby "domýšlel" obsah úkonu nebo z obsahu úkonu činil závěry, které z něj ve skutečnosti nevyplynou (srovnej Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck. 2009, 261 s., dále rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. 30 Cdo 721/2003, a ze dne 27. 7. 2007, sp. zn. 21 Cdo 2704/2006, uveřejněné pod č. C 2862 a C 5207 v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, vydávaném nakladatelstvím C. H. Beck, či rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2013, sp. zn. 33 Cdo 2748/2011...).“ Ve vztahu k těm procesním podáním, která jsou zatížena vadou, Nejvyšší soud pak v rozsudku ze dne 20. 1. 2015, sp. zn. 32 Cdo 2399/2013, uzavřel, že „v ... usnesení sp. zn. 21 Cdo 2704/2006 Nejvyšší soud rovněž vysvětlil,

že zásada posuzování procesních úkonů účastníků podle jejich obsahu vyjádřená v ustanovení § 41 odst. 2 o. s. ř. platí ovšem jen tehdy, jestliže je úkon účastníka určitý a srozumitelný nebo jestliže má – jde-li o podání – všechny potřebné náležitosti; neumožňuje-li úkon jednoznačný závěr o tom, co jím účastník vyjádřil, je třeba nejprve účastníka vyzvat, aby úkon náležitě formuloval (neurčitý nebo nesrozumitelný úkon učiněný při jednání nebo jiném soudním roku nemá žádné právní následky, a proto není možné k němu přihlížet) nebo aby odstranil vady podání (srov. § 43 o. s. ř.); teprve poté lze úkon posuzovat podle jeho obsahu.“

41. Soud přezkoumal k žalobní námitce žalobce a ve světle shora uvedených judikatorních východisek obsah podání označeného jako „odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 02.02.2016 zn. ČIŽP/43OOH/SR01/0603175.060/16/ZFJ“, které učinil dne 3. 2. 2016 jako právní zástupce podatele JUDr. Petr Neubauer, přičemž dospěl z níže uvedených důvodů k závěru, že při zkoumání předmětného podání měly žalovanému z důvodu rozporu mezi formálním označením podatele odvolání a obsahem tohoto podání vzniknout pochybnosti o tom, za jakou osobu bylo odvolání podáno, přičemž v takovém případě byl žalovaný podle § 37 odst. 3 správního řádu povinen pomoci podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzvat k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu.
42. Soud nepřehlédl, že jako podatel odvolání byla v předmětném podání označena právnická osoba – obchodní korporace ROBSTAV stavby k.s., která ovšem v projednávané věci nebyla účastníkem řízení. Tato společnost, odlišná od žalobce, byla na titulní straně podání správně označena svými identifikačními údaji – obchodní firmou, identifikačním číslem osoby, jakož i adresou svého sídla. Hned pod těmito údaji byl pak jako právní zástupce účastníka řízení uveden právě JUDr. Petr Neubauer. Stejně tak byl právní zástupce účastníka řízení uveden v podpisových rádcích pod textem podání na jeho poslední straně. Z uvedených částí předmětného podání tedy bylo lze usuzovat, že odvolání bylo podáno za společnost ROBSTAV stavby k.s., a nikoliv za žalobce.
43. Soud je však nucen žalobci přisvědčit, že předmětné podání na druhé straně jednoznačným způsobem konkretizovalo předmět řízení včetně uvedení spisové značky Prvostupňového rozhodnutí, kterou znal žalobce jako účastník řízení. Z podání tudíž bylo zcela zjevně zřejmé, které věci se týká a co podatel navrhuje. Podání rovněž splnilo všechny ostatní obligatorní obsahové náležitosti stanovené pro podání obecně v § 37 odst. 2 správního řádu, potažmo i ty obsahové náležitosti, stanovené pro odvolání podle § 82 odst. 2 správního řádu.
44. Ze samotného obsahu podání na str. 2 až 8 lze pak podle přesvědčení soudu nade vší pochybnost detekovat rozpor mezi formálním označením osoby podatele odvolání a mezi tím, za kterou osobu jako odvolatele bylo předmětné podání dle svého obsahu ve skutečnosti učiněno. Již výše citovaná část podání uvedená na str. 2 zcela evidentně odkazuje na skutečnost, že „účastník řízení obdržel prostřednictvím svého právního zástupce dne 02.02.2016“ Prvostupňové rozhodnutí a podává proti němu odvolání. Již z této části podaného odvolání je podle přesvědčení soudu patrné, že odvolání bylo podáno ve věci Prvostupňového rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena pokuta za správní delikty podle zákona o odpadech, jichž se měl žalobce dopustit ve výroku Prvostupňového rozhodnutí specifikovanými skutky.
45. I obsah dalších částí předmětného podání musel podle přesvědčení soudu na straně žalovaného jistě vzbudit pochybnosti o tom, za jakou osobu bylo odvolání právním

zástupcem, jenž se v obsahu předmětného podání zjevně hlásil k procesnímu postavení žalobce, učiněno. Již v části I. předmětného podání jsou v tomto směru popisovány jednotlivé správní delikty, jichž se měl dopustit právě žalobce jako „účastník řízení“, a v návaznosti na to je specifikována i výše pokuty, resp. náhradu nákladů řízení, které byly témuž „účastníku řízení“ uloženy Prvostupňovým rozhodnutím; současně je však jako „účastník řízení“ na titulní straně označena od žalobce odlišná osoba, tj. osoba odlišná od té, jež byla Prvostupňovým rozhodnutím shledána vinnou ze spáchání uvedených správních deliktů. Rovněž další obsah takto podaného odvolání svědčí o výše specifikovaném rozporu, když u každého použití výrazu „účastník řízení“ je tomuto v činném rodu připisována řada jednání, která mohl ovšem učinit pouze skutečný účastník řízení, čili žalobce, a nikoliv formálně nesprávně právním zástupcem žalobce označený subjekt. Tak se na konci strany 3 předmětného podání např. uvádí, že *„účastník řízení nechal udělat ještě jeden rozbor materiálů...“*. Obdobně je pak na str. 4 podání shora ve zvýrazněné části uvedeno, že *„účastník řízení použil k zavážce koupaliště v Měčíně vhodný materiál...“*. Ze str. 5 čtvrtého odstavce předmětného podání se pak podává, že *„účastník řízení ve svém vyjádření namítal...“*.

46. V tomto směru musel žalovaný na základě obsahu podaného odvolání nutně pochybovat o tom, že odvolání bylo ve skutečnosti podáno za společnost ROBSTAV stavby k.s. Rozpor mezi formálním označením účastníka řízení, resp. osoby odvolatele na jedné straně a skutečným účastníkem řízení na straně druhé se jeví jako nepřehlédnutelný, čili naprosto evidentní, neboť prostupuje celým obsahem podání.
47. Z uvedených důvodů nelze než uzavřít, že předmětné podání je z pohledu komparace jeho formální a obsahové složky vnitřně rozporné a vzbuzující pochybnosti v tom směru, zda bylo (se zřetelem k jeho obsahu) skutečně podáno za společnost ROBSTAV stavby k.s.
48. Soud v této souvislosti dále nepřehlédl, že součástí správního spisu je rovněž předkládací zpráva správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 2. 2016 k téže spisové značce, kterou bylo odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí postoupeno k rozhodnutí žalovanému. V předkládací zprávě správní orgán prvního stupně na titulní straně uvedl, že *„(k) uvedenému odvolání pouze konstatuje, že odvolání nepodal dle v odvolání uvedené identifikace účastník řízení, ale jiná firma“*, zároveň však v závěru téhož dokumentu správní orgán prvního stupně výslovně dovozuje, že *„odvolání... dále neobsahuje žádná nová fakta ani pohledy na předmětnou kauzu... a žalovanému doporučuje, aby předložené odvolání zamítl a (Prvostupňové rozhodnutí) potvrdil“*. Jinými slovy řečeno, správní orgán prvního stupně považoval v posuzovaném případě za vhodný postup podle § 90 odst. 5 správního řádu, a nikoliv tedy zamítnutí odvolání pro nepřipustnost ve smyslu § 92 odst. 1 správního řádu, jak se nakonec Napadeným rozhodnutím stalo. Obsah předkládací zprávy tedy v tomto směru podle soudu rovněž svědčí o tom, že správní orgán prvního stupně sice identifikoval, že podání učinila od účastníka řízení odlišná osoba, zároveň však trval ve vztahu k žalovanému na vydání meritorního rozhodnutí ve věci takto podaného odvolání tak, jako by účastník řízení byl v podání identifikován správně. Soud proto považuje za evidentní, že správní orgán prvního stupně i žalovaný měli před vydáním Napadeného rozhodnutí žalovaného plnou vědomost o nesrovnalostech, resp. pochybnostech panujících kolem identifikace osoby skutečného odvolatele, přičemž správní orgán prvního stupně doporučoval, aby žalovaný i přes nesprávné formální označení účastníka řízení vydal meritorní rozhodnutí o podaném odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí.

49. Soud připomíná, že Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že v případě zatížení podání vadou, ať již povahy nedostatku předepsané náležitosti, anebo jinou vadou, je správní orgán povinen účastníka řízení vyzvat podle § 37 odst. 3 správního řádu k jejímu odstranění, přičemž mu k tomu poskytne přiměřenou lhůtu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, čj. 1 As 4/2009 - 53, ze dne 24. 7. 2014, čj. 4 As 52/2014 - 31, ze dne 29. 4. 2015, čj. 3 As 142/2014 - 38, či ze dne 31. 5. 2017, čj. 5 Ads 288/2016 - 18). Správní soudy se přitom v minulosti rovněž vyjádřily k otázce, co je třeba považovat za jinou vadu podání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu. Z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, čj. 2 As 12/2017 - 57, ze dne 24. 7. 2014, čj. 4 As 52/2014 - 31, ze dne 29. 1. 2015, čj. 10 As 266/2014 - 32, ze dne 30. 9. 2015, čj. 2 As 181/2015 - 34, či ze dne 21. 9. 2017, čj. 2 As 147/2017 - 31 vyplývá, že není-li prokázáno zastoupení v případě, kdy podání učinila osoba označená v něm za zástupce účastníka řízení, je povinností správního orgánu tuto vadu odstranit výzvou dle § 37 odst. 3 správního řádu. Za jinou vadu je třeba považovat např. i podání vnitřně rozporné či podání, z něhož by nebylo zřejmé, co podatel navrhuje (k tomu srov. rozsudek ze dne 5. 2. 2018, čj. 9 As 430/2017 - 101). Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2018, čj. 11 A 4/2018 - 108 se pak v tomto směru ve vztahu k jiné vadě podání uvádí, že „z podaného odvolání ze dne 30. 10. 2016 jednoznačně nevyplývá, zda odvolání bylo podáno výlučně Spolkem Pro Hanspaulku, nebo tímto spolkem a dalšími účastníky, kteří byli v řízení spolkem zastoupeni. V daném případě měl tedy správní orgán postupovat dle § 37 odst. 3 správního řádu a vyzvat účastníka řízení k odstranění vad podaného odvolání, zejména pak k odstranění nejasností ohledně okruhu účastníků, kteří odvolání podávají, a pro případ, že by odvolání bylo podáno nejen Spolkem Pro Hanspaulku, ale i jím zastoupenými účastníky, pak bylo namístež odvolatele vyzvat k doplnění odvolání o náležitosti uvedené v § 82 odst. 2 a § 37 odst. 2 správního řádu.“
50. Z relevantní recentní judikatury se rovněž podává, že pokud správní orgán neučiní kroky pro odstranění vad odvolání dle § 37 odst. 3 správního řádu, jedná se o vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle kterého soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, čj. 7 As 40/2018 - 33).
51. Soud ve světle výše vyložených závěrů shrnuje, že v projednávané věci bylo podání žalobce jako odvolatele postiženo jinou vadou spočívající ve skutečnosti, že ačkoliv ze samotného obsahu tohoto podání zjevně vyplývalo, že podání je činěno za žalobce jako účastníka řízení, z formálního označení na titulní straně a v podpisové partii poslední strany bylo lze usuzovat, že odvolání bylo podáno za jinou společnost s podobnou obchodní firmou tvořenou tímž slovním kmenem. V takovém případě pak byli správní orgán prvního stupně, resp. žalovaný povinni postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu a pomoci žalobci tuto jinou vadu podání odstranit nebo ho vyzvat k jejímu odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu.
52. Soud tedy ve světle výše uvedených závěrů uzavírá, že žalovaný nedostatečně zohlednil zjevný rozpor mezi formálním označením osoby podatele odvolání a mezi skutečným obsahem podaného odvolání, z něhož vyplývalo, že je činěno v zastoupení žalobce, a z uvedeného důvodu nesprávně uzavřel o nedostatku procesních podmínek k meritornímu projednání podaného odvolání, aniž by postupoval v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu.

Z uvedených důvodů tak žalovaný zatížil Napadené rozhodnutí vadou podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., pro kterou nemohlo v soudním přezkumu obstát.

53. Soudu přitom není zřejmé, jaké důvody vedly žalovaného k tomu, že setrval vůči takto zjevným pochybnostem plynoucím z obsahu podání, na které byl navíc výslovně upozorněn správním orgánem prvního stupně, netečným a rezistentním. Žalovanému nelze přisvědčit, že by pochybnosti ohledně označení odvolatele mohly vést k postupu podle § 37 odst. 3 správního řádu jediné v případě, kdy byl dán rozpor v jednotlivých identifikačních údajích účastníka řízení. Soud se přitom nemohl z obsahu odůvodnění Napadeného rozhodnutí a procesní argumentace žalovaného ubránit dojmu, že žalovaný považoval pochybení zástupce žalobce ohledně označení odvolatele spíše jako příležitost k rychlému ukončení již poměrně dlouho trávajícího správního řízení. V takovém případě by se však jednalo o nesprávnou a nelegitimní motivaci, která koliduje mj. se zákonnou zásadou podle § 4 odst. 1 první věty správního řádu.
54. Soud pak nad rámec nezbytného odůvodnění k námitkám poukazujícím na žalovaným neodstraněný nedostatek zmocnění JUDr. Petra Neubauera společností ROBSTAV stavby k.s. podotýká, že součástí správního spisu v projednávané věci je toliko plná moc, kterou žalobce udělil svému právnímu zástupci JUDr. Petru Neubauerovi dne 6. 3. 2006. Tato plná moc je doložena v originále jako procesní plná moc k zastupování v řízení u správního orgánu prvního stupně v projednávané správní věci, a to i pro podávání opravných prostředků. Jiná plná moc, kterou by disponoval právní zástupce žalobce pro účely zastoupení jiné osoby, včetně plné moci udělené obchodní korporací ROBSTAV stavby k.s. právnímu zástupci žalobce pro projednávanou věc, se ve správním spisu nenachází. Z obsahu správního spisu rovněž nijak neplyne, že by správní orgán prvního stupně nebo žalovaný vyzývali JUDr. Petra Neubauera k předložení plné moci k zastupování obchodní korporace ROBSTAV stavby k.s. v projednávané věci. Žalobci je tedy třeba přisvědčit, že správní orgán prvního stupně, potažmo žalovaný pochybil, když doručoval Napadené rozhodnutí JUDr. Petru Neubauerovi jako zástupci společnosti ROBSTAV stavby k.s., aniž by v souladu s § 33 odst. 1 správního řádu vyžádal od JUDr. Petra Neubauera, aby prokázal, že je v projednávané věci zmocněn rovněž k zastoupení této společnosti.
55. V daném případě tedy soud shledal, že žalovaný ze shora podaných důvodů zatížil Napadené rozhodnutí vadou řízení spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před žalovaným jako správním orgánem, jež vyústilo v nezákonnost Napadeného rozhodnutí, proto je bylo nutno zrušit postupem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s., a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
56. V dalším řízení pomůže žalovaný žalobci nedostatky odstranit nebo vyzve žalobce podle § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění jiné vady odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.
57. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
58. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, a proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši celkem 3 000 Kč, odměně za 2 úkony právní služby [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2018 – tj.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

převzetí zastoupení, písemné podání k soudu – žaloba] v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů za dva úkony v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Právní zástupce prokázal soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o hodnotu příslušné sazby. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci celkem 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. června 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.